

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztálvozás

Tárj

614.76

Hely

Idő " 1910 "

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím: Az utcaseprőForrás: Magyarország

Bp.

1910

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Az utcaseprő. Bokrétába akarva kötni a budapesti utca tipikus alakjait, a spriccelő embert, a szemetes-kocsist, a mozgó kofát, hordárt, rendőrt: a spriccelő ember után közvetlenül természetesen csakis az utcaseprőről lehet szó. A komoly férfiakról, kik a köztisztaságot apró rakáskákba, kis dombocskákba kaparják össze, aztán jön a spriccelő ember, kevélyen közbe lő a halomknak és laposra bombázza azokat. Külső megjelenésére az utcaseprő is olyan szimpáikus alak, mint pályatársa: a spriccelő ember. Mindig sáros csizma és porosz formájú vászon sapka között lassudan lépegető idősebb atyafi, aki megszokván otthon a kaszálást, itt a köveken is folytatja a mesterségét. Két marokra kapja a kopott nyírfa-seprőt és kaszál. A levágott rendet szépen a gyalogjáró mellé rakogatja, ügyelve arra, hogy jusson belőle a járda szélén baktatók cipőjére is. Közbe-közbe akkurátus szünetek adódnak. Nem kell ugyan kifenni a kaszát, de ott a pipa, ez úgy van szoktatva, hogy minden harmadik szortyogás után elalszik. Arra kell tüzet tenni. Egy sercentés a tenyerébe és folytatódik a munka. Lassan, komótosan, öregesen. Háta megett a kocsi szétverik a fáradságosan összekuporgatott rakáskákat, de a seprő megtette kötelességét, napjában egyszer végigkötört minden követ. Az ügy el van intézve. Aratás után jön a behordás. Tág taligát taszigál emberünk, lapátjára felvakarja a szemetet, csizmájával lenyomkodja és mérges dörömböléssel be-

hajtja a taligába. Ha siettünkben közelibe találunk kerülni, a nyakunk közé is hulldogál egy és más a termésből. Épp olyan könnyen megismerkedhetünk a seretővel is. A derék ember ugyanis se lát, se hall, mikor a seprüt kanyarítja. Tempójában meg nem zavarja sem az, hogy a bal szélén egy lábszárhoz ütődött a seprű, sem az, hogy jobb felől meg egy gyereket vert le a lábáról. Még nem akadt utcaseprő, aki kázust csinált volna az ilyen kázusból. Rendületlenül kaszál tovább; nem haragszik, se meg nem lepődik. Már a mester-ségük is bizonyos fatalizmust önt beléjük. Látják, hogy seperhetnek itéletnapjáig, amint seprűjük elhagyta az egyik kövezet-koczkát, már is piszok pottyant rá valahonnan. Haragban is vannak a szeméttel. Dühösen neki állnak, ha az a kelleténél jobban ragaszkodik az anyaföldhöz, mérgesen szétfröccsentik, kiméletlenül hajigálják, durván dobálják, ha a gyűjtőszekér elibök áll. Ilyenkor vizsgálják az egész utca a mult heti szemetet. A szóró lapátról szerteröpködnek a papírfoszlányok, a szalma, rongy és megtelik a járókelők szemészája a szétvert porral. Utra kél aztán megint az utcaseprő, lecsizmázik az utca tulsó végire, széles füstölgő gyalogutat szelve maga után huzott seprűjével az uttest közepén. Hiszen éppen az a karakterisztikonja az utcaseprőnek, hogy ő csinálja a legtöbb szemetet.

Székesiővárosi házinyomda 1915.